

עמ"ת 31787/01/15 - זהר ששון נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים

עמ"ת 31787-01-15 ששון(עציר) נ' מדינת ישראל

לפני	כב' השופט משה יועד הכהן
העורר	זהר ששון (עציר)
נגד	ע"י ב"כ עו"ד נס בן נתן
המשיבה	מדינת ישראל
	באמצעות יחידת תביעות מחוז ירושלים משטרת ישראל
	ע"י ב"כ עו"ד קרן גולדשטיין

החלטה

1. לפניי ערר על החלטת בית משפט השלום בירושלים (כב' השופט א' חן) בתיק מ"ת 12348-12-14, מיום 17.12.14, שבה הורה בית המשפט על מעצרו של העורר עד לתום ההליכים נגדו.
2. נגד העורר הוגש ביום 5.12.14 כתב אישום (להלן: "**כתב האישום המקורי**") המייחס לו עבירות של הפרת הוראה חוקית, קשירת קשר לפשע, החזקת מכשירי פריצה, התפרצות לבית עסק וגניבה מתוכו, היזק בזדון והכשלת שוטר. בד בבד, הוגשה בקשה למעצרו עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו.
3. ביום 28.12.14, תוקן כתב האישום (להלן: "**כתב האישום המתוקן**") בכך שיוחסו לעורר שני אישומים נוספים המייחסים לו ניסיון התפרצות, התפרצות, היזק בזדון לרכוש וגניבה.
4. על פי עובדות כתב האישום המקורי, שהפך לאישום הראשון בכתב האישום המתוקן, ביום 25.11.14, לאחר השעה 19:00, יצא העורר מביתו יחד עם אחר, שזהותו אינה ידועה למשיבה והתפרץ לבית עסק לממכר משקפיים בירושלים. העורר והאחר גנבו מבית העסק משקפי ראייה בשווי כולל של כ-28,000 ₪. בנוסף, תוך שימוש בכלי פריצה, עקרו כספת שהיתה מעוגנת לקיר ולרצפה וגנבו אותה על כל תכולתה שכללה עשרות שיקים של לקוחות, בשווי כולל של כ-142,000 ₪, פנקסי חשבוניות, פנקסי שיקים פתוחים, שוברי זיכוי, צרור מפתחות וכן סכום של 17,180 ₪ במזומן.

5. האישומים הנוספים מייחסים לעורר שתי עבירות. האחת, ניסיון להתפרצות דירה בשוב מכבים-רעות והשנייה, התפרצות לדירת מגורים ברמת-גן. שתיהן בוצעו לפי הנטען, ביחד עם האחר, לפני האירוע נשוא האישום הראשון, עת עשו דרכם לירושלים. בשתייהן השתמשו הפורצים באותה שיטת פעולה, כאשר העורר התקשר למוקד 144 וביקש את מספר הטלפון הקווי של בעל/ת הדירה ומשווידא כי אין מענה, הגיעו הוא והעורר למקום וביצעו את ההתפרצות.

6. יצוין, כי הדיון בעניינו של העורר בבית משפט קמא, התנהל טרם תיקונו של כתב האישום והאירועים נשוא שני האישומים הנוספים לא שימשו בסיס להחלטה.

7. בית המשפט קמא קבע בהחלטתו, כי קיימות ראיות נסיבתיות מספיקות שיש בהן כדי להוכיח את אשמתו של העורר מעבר לספק סביר. בעניין זה נקבע, כי רכבו של העורר המתגורר בעיר יבנה נמצא בירושלים, כשבתוכו רכוש גנוב בשווי רב, לרבות כספת שנעקרה ממקומה, כלי פריצה ומכשיר טלפון ייעודי, שלגביו יפורט להלן. בתוך הרכב, נמצאו גם חפצים השייכים לאדם בשם יורם אזולאי (להלן: "אזולאי"), שהוא "האחר" בו מדבר כתב האישום שהוגש כנגד העורר. אותו אזולאי נעצר כחודש ימים לאחר מעצרו של העורר והוגש נגדו כתב אישום זהה בתוכנו ובקשה למעצר עד תום ההליכים, שגם בה ידובר בהמשך.

8. בית המשפט קמא ציין, כי לגבי מסכת הראיות בתיק מצוייה עדות של שוטר שהבחין בשני אנשים העומדים ליד הרכב וכשפנה אליהם החלו להימלט מהמקום, תוך שהרכב ננעל מרחוק על ידי שלט "כמנהג בעלים". עוד נקבע, כי העורר מסר בחקירתו, שברשותו מפתח אחד לרכב וכן שלט יחיד ואלו נשארו כל העת בידיו ולא הועברו לידי אחר. בנוסף צוין, כי לא נמצאו ברכב סימני פריצה, זאת על אף שבדיווח ראשוני לגבי האירוע, נטען לקיומם של "סימני שבל"ר". אולם, בהמשך, ניתנה הבהרה של השוטר המדווח, לפיה אותה אמירה התייחסה ל"כלי פריצה שנמצאו בתוך הרכב ולא על סימנים שהיו על הרכב". בית המשפט קמא קבע, כי סתירה לכאורית זו אינה מהווה כרסום בראיות ומקומה להתברר במסגרת ההליך העיקרי. בית המשפט הוסיף, כי הימצאות הרכב בנסיבות המתוארות יוצרת הנחה עובדתית, שהבעלים הוא הנוהג בו ואם אינו הנוהג, הוא יודע מיהו הנוהג. מאחר שלא נמסרה גרסה כזאת, ניתן לראות בכך ראיות חיזוק לזיהויו הפוזיטיבי של העורר כמי שנהג ברכב.

9. באשר למכשיר הטלפון הייעודי שנמצא ברכב והמסתיים בספרות 435, ציין בית המשפט קמא, כי העורר הכחיש לגביו כל קשר או ידיעה. זאת, גם כאשר הוצג לו מידע, שלפיו באמצעות אותו מכשיר התקיימו שיחות עם קרובי משפחתו ועם אזולאי וכי במכשיר נשמר מספר הטלפון של אזולאי.

10. עוד נקבע, כי ממזכר בתיק עולה שבסופו של דבר, "נזכר" בשלב מסוים בעת מעצרו כי עשה שימוש בטלפון הייעודי. עוד צוין בהחלטה, כי על פי דוחות איכון בתיק ניתן לראות כי לא בוצעו שיחות באמצעות הטלפון האישי של העורר בשעות שקדמו לאירוע, ומספר שעות אחריו. במקביל, באותן שעות, בוצעו שיחות באמצעות המכשיר הייעודי למספר הטלפון של אזולאי וכן לשירות השיחות מוקד

144, כשהמטרה היא לאתר מספרי טלפון של בתים בירושלים לצורך ביצוע פריצה אליהם. שיחות נוספות בוצעו על פי הטענה למספרי טלפון אחרים במודיעין וברמת-גן, כדי לבדוק אם בעלי הדירות אינם מצויים בביתם, לצורך ביצוע הפריצה אליהם.

11. בית המשפט הוסיף, כי בתיק קיימת עדותו של המדובב שאף הוא מהווה נדבך פוטנציאלי להרשעת העורר. אף כי בית המשפט בחר שלא להסתמך עליה. בית המשפט סיכם, כי מכלול הראיות מעלה תמונה, לפיה העורר ואדם נוסף ביצעו לכאורה את הפריצה לבית העסק בירושלים, נצפו זמן קצר לאחר הפריצה סמוך לרכב, כאשר רכוש גנוב שנגנב מאותו עסק נמצא ברכב. בית המשפט קמא הוסיף, כי הפגמים עליהם הצביעה ההגנה ובהם העובדה שהמטרה לא הגיעה לביתו של העורר כדי לבדוק את הימצאותו שם, אלא לכתובתו הקודמת, הספק בנוגע לדיווח בעניין סימני הפריצה וכן המשקל של עדות המדובב ייבדקו בהליך העיקרי, אך אין בהם כדי לכרסם בעוצמת הראיות הכוללת.

12. לכן, הוסיף בית המשפט את הסתירות הרבות העולות מהודעת העורר ואת ניסיונותיו להרחיק עצמו מהאירוע, אשר יש בהם כדי לחזק את חומר הראיות שבידי המשיבה. עוד קבע בית המשפט, כי ניתן לקבוע בסבירות גבוהה מאוד, שהטלפון הייעודי הינו מכשיר הטלפון של העורר, גם בשל העובדה שבוצעו מאותו מכשיר שיחות לבני משפחתו ולאחריו. איכנו של אותו מכשיר במסלול היוצא מבית העורר, למקומות בהם נפרצו הבתים ועד לנקודה בה נתפס, כאשר במשך המסלול מתבצעות שיחות ממנו לאזולאי קושרים את העורר קשר ממשי לעבירות המיוחסות לו.

13. בנוסף צוינה העובדה כי שתי הדמויות שנצפו על ידי המטרה ליד הרכב נעלו אותו בשלט רחוק, כאשר העורר טוען כי אין שלט נוסף בנמצא והשלט היחיד נמצא בחזקתו. בעניין זה, ציין בית המשפט כי לא סביר בעליל שהרכב נגנב (העורר התלונן במטרה למחרת בבוקר כי רכבו נגנב). זאת שכן, שלאחר גנב תיאורטי לא היה צורך במהלך הנסיעה לנהל שיחות עם מר אזולאי.

14. לנוכח הקביעה בדבר ביצוע הפריצה, ציין בית המשפט כי ממילא הוכחה הפרה של תנאי מעצר הבית בהם היה נתון העורר. לעניין עילת המעצר, ושלילת החלופה ציין בית המשפט קמא, כי בנסיבות האמורות חלה הלכת רוסלן פרנקל (בש"פ 5431/98 מיום 18.9.98). שכן, מדובר באירוע מתוכנן ומתוזמן על ידי העורר שהוא בעל עבר פלילי בתחום הרכוש, שחבר לאדם נוסף כשהוא מצויד בטלפון ייעודי ובכלי פריצה. עוד צוין, כי לעורר 8 הרשעות קודמות בין היתר בעבירות התפרצות לבתי מגורים, גניבות, עבירות אלימות, עבירות נגד שוטרים ועבירות סמים, והוא ריצה מאסר לתקופות ממושכות. כמו-כן, תלויים נגדו מאסרים על תנאי. (בדיקת גיליון ההרשעות הקודמות מעלה שלא כך, שכן תוקפו של המאסר על תנאי האחרון הסתיים לפני האירוע נשוא כתב האישום). עוד צוין, כי העבירות המיוחסות לעורר נעברו כשהיה תחת תנאים מגבילים, בגין עבירות רכוש שבוצעו, לכאורה, בחודש ינואר 2014 ובגינם הועמד לדין בבית משפט השלום בתל-אביב.

15. לפיכך, נקבע כי אין מקום לחלופת מעצר והעורר נעצר עד תום ההליכים.

עיקר טענות הצדדים

16. עיקר טענות ב"כ העורר בערר שלפניי, התמקדו בקביעות הראייתיות של בית משפט קמא. בין היתר נטען, כי העורר התלונן בתחנת המשטרה הסמוכה למקום מגוריו על גניבת רכבו במהלך הלילה. דבר שהוביל עקב עיון ברישומי הפלילי לחשד שהיתה לו יד בביצוע מעשים פליליים, נתונים אלה הובילו בהמשך למעצרו ולהגשת כתב אישום נגדו. עוד נטען, כי הראיות המצויות בתיק החקירה הן ראייתיות נסיבתיות קלושות. עוד נטען, כי אין כל ראיה בשלוש זירות ההתפרצות, שהעורר נכח בהן ובוודאי שאין ראיה כי התפרץ לאותן זירות.

17. ב"כ העורר טען, כי הנחת בית המשפט קמא שהטלפון הנייד הייעודי שנתפס ברכב שייך לעורר אינה מבוססת לדבריו. העורר, לאחר חקירתו מיום 27.11.14, שבה הכחיש קשר למכשיר, ביקש לשוחח בשנית עם החוקר וציין שיש לו מכשיר "דומה" למכשיר שהוצג לו וייתכן שממנו ביצע שיחות. עוד נטען כי ביצוען של שיחות מהמכשיר לבני משפחתו של העורר יכולה ללמד, לכל היותר, על קרבה שלהם למכשיר או על הסיבה לנוכחות המכשיר ברכבו של העורר, אך לא לזיקה של המכשיר לעורר דווקא. עוד נטען בערר, כי מבדיקה שנעשתה עם העורר על ידי בא-כוחו, עולה כי ברכב מותקנת מערכת של נעילה עצמית המופעלת בתוך כדקה, אם הרכב אינו ננעל על ידי הבעלים, אך הדבר לא נבדק על ידי המשיבה. נתון זה שולל לטענת ב"כ העורר את הקביעה שהרכב ננעל על ידי השלט שהיה ברשות שתי הדמויות שהתרחקו מן המקום, שהמשיבה טוענת כי העורר הוא אחת מהן.

18. בנוסף נטען, כי האליבי שמסר העורר לא הופרך אלא רק חוזק, שכן הניסיון לאתר אותו בשעה 04:57 באותו בוקר, היה בבית אמו ולא בביתו שלו שבו ישן את שנתו. עוד טען ב"כ העורר, כי אין לשלול את התיאוריה שאזולאי הוא זה שהשתמש ברכב ללא רשות. אולם, לדבריו, אין זה הוגן לצפות מן העורר שיפליל את חברו. עוד נטען, כי השיח בין העורר לבין המדובב הוא שיח בין עבריינים שלא תועד בהקלטה או בתיעוד חזותי וכי לא היתה בו הודייה מפורשת של העורר בפני המדובב.

19. באשר לשני האישומים שצורפו לכתב האישום המתוקן, צוין כי העורר כלל לא נחקר בגינם, לא הושמעו לו השיחות המיוחסות לו ולא ניתנה לו האפשרות להגיב עליהן. עם זאת, צוין כי השעות הנטענות בשני האישומים, היה העורר רשאי לשהות מחוץ לביתו בהתאם לתנאי מעצר הבית. בנוסף צוין, כי אותם אישומים הוגשו על בסיס ההנחה שהעורר הוא זה שמחזיק באותו פלאפון שנמצא ברכבו בעת התפיסה. ב"כ העורר הוסיף וציין, כי וטען כי מחובתו של בית המשפט, לבחון מיוזמתו אם למסכת הראייתית קיים הסבר העשוי להתיישב עם חפותו של הנאשם וזאת, אף אם הנאשם אינו מציע הסבר כאמור ובלבד שאין מדובר באפשרות דמיונית ובלתי סבירה (בש"פ 1800/08 ניסן נ' מדינת ישראל, מיום 12.3.08)

20. ב"כ המשיבה ביקשה לדחות את הערר בטענה שקביעותיו של בית משפט קמא מבוססות כדבעי. לדבריה, מחומר החקירה עולה שהעורר מרחיק עצמו לחלוטין מהמכשיר הייעודי וחוזר וטוען כי אינו

מכיר אותו ולא עשה בו שימוש. כמו-כן, לא נתן הסבר לשימוש ולאיוכונים שבוצעו באותו מכשיר. היא ביקשה לחדד, כי אין חולק שאין שימוש חופף בזמנים בהם בוצעו ההתפרצויות בין המכשיר האישי של העורר לבין אותו מכשיר ייעודי. לדבריה, העורר ניסה להוציא לפועל "פשע מושלם" שהשתבש באופן מקרי, לאחר שהרכב נצפה ונתפס בדרומה של ירושלים. לדבריה, לאחר שהעורר הבין, כי הרכב נשאר מאחור ובתוכו כספת שנעקרה מבית עסק שנפרץ וכלי פריצה, הגיע בבוקר לתחנת המשטרה ומסר הודעה לקונית לפיה הרכב נגנב. בנוסף ציינה, כי במסלול הבריחה של השניים שנצפו על יד הרכב נמצאו כפפות עבודה ובשיחה שבינו לבין המדובב מגלה בקיאות רבה בכל הקשור ל-DNA בהקשר למיוחס לו בכתב האישום בתל-אביב. לדבריה DNA לא נלקח מהכפפות, שכן העורר לא חלק על האפשרות שהכפפות היו בשימוש ומכאן, שה-DNA שלו בוודאי מצוי בהם. עוד ציינה, כי אשתו של העורר הגיעה לתחנת המשטרה וטענה באופן ספונטני כי העורר שהה בלילה יחד איתה ואין היא מבינה למה מייחסים לו התפרצות, זאת מבלי שכלל עומתה על ידי השוטרים עם מידע שהעורר חשוד בהתפרצות. בנוסף, ציינה, כי לנוכח הפרת תנאי החלופה, עברו של העורר והעובדה שהעבירות המיוחסות לו בוצעו, תוך כדי ניהול הליך פלילי לגבי עבירות רכוש אחרות, אין מקום לתת בו אמון ולשחררו שוב לחלופה, גם אם זאת תהיה הדוקה יותר.

דין והכרעה

21. כפי שצוין לעיל, הדיון בעניינו של העורר התקיים רק לגבי עובדות כתב האישום המקורי שהפך לאישום הראשון בכתב האישום המתוקן ושתי העבירות הנוספות נשוא כתב האישום, לא עמדו לנגד עיני בית המשפט קמא כשדן בעניינו.

22. יומיים לאחר מתן החלטה בעניינו של העורר התקיים דיון במעצרו עד תום ההליכים של אזולאי שנעצר ביום 30.12.14, לאחר שהיה מבוקש לחקירה תיק (מ"ת 15-01-19906) בעניינו של אזולאי הוגש לבית משפט השלום בירושלים כתב אישום זהה בתוכנו לזה שהוגש נגד העורר ואשר כולל בנוסף לאירוע ההתפרצות והגניבה לחנות האופטיקה בירושלים גם את ההתפרצויות לדירות במכבים-רעות וברמת-גן. בית המשפט קמא (כב' השופטת סקה-שפירא), לאחר שדן בראיות בעניינו של אזולאי, קבע בהחלטה מיום 25.1.15, כי על אף שקיימות ראיות נסיבתיות בעניינו, יש כרסום משמעותי בראיות לגבי האישומים השני והשלישי והן אינן מובילות אפילו ברמה הלכאורית למסקנה חד משמעית בדבר מעורבותו של אזולאי במעשים. בכל הנוגע לאישום הראשון, הזהה בתוכנו לאישום שבגינו נעצר העורר דן עד תום ההליכים, צוין כי מכלול הראיות מצביע על קשר בין אזולאי לרכב שבו נמצא שלל ההתפרצות זמן קצר לאחר ביצועה. זאת הן בשל הימצאות צרור המפתחות שלו ברכב זמן קצר לאחר ההתפרצות והן בשל העובדה שהשוטרים הבחינו בשני אנשים המתרחקים מן הרכב. בית המשפט ציין באותו עניין, כי תיאורם של השוטרים יש בו כדי להפחית ממשקל הדברים, שציטט המדובב מפי העורר וניתן להסיק שהעורר ביצע את המעשה לבדו.

23. בית המשפט הוסיף כי ישנן ראיות התומכות, אף כי לא באופן מוחלט, בהנחה לפיה מכשיר המסתיים

בספרות 748 (להלן: "**מכשיר 748**") היה בשימוש של אזולאי. אותו מכשיר אכן בסמוך לזירת העבירה המתוארת באישום הרלוונטי בעניינו בשעת ההתפרצות וישנן ראיות בדבר הקשר בינו לבין הטלפון הייעודי של העורר. בית המשפט ציין, כי על אף ששתיקתו של אזולאי בחקירה אינה עולה כדי שיבוש הליכי חקירה, היא מחזקת את אותן ראיות ומכלול הראיות מצביע על חשד חזק מאוד שאזולאי מעורב בביצוע ההתפרצות. עם זאת, ציין בית המשפט קמא, כי העובדה שנוצר קשר טלפוני בין מכשיר 748 לבין הטלפון הייעודי, דקות ספורות לפני שנצפו לכאורה השניים על ידי השוטרים עשוי ללמד על כך ששניהם דווקא לא היו יחדיו שאחרת לא היו נזקקים לקשר טלפוני זה עם זה. לאור כל האמור ולנוכח כרסום הראיות לפי תפיסתו, הורה בית המשפט קמא, על יסוד עקרון "מקבילית הכוחות", על שחרורו של אזולאי למעצר בית מלא בביתה של בת זוגו, על חתימת ערבות עצמית וצד ג' בסך ₪ 6,000 והתקנת איזוק אלקטרוני. המשיבה החליטה שלא להגיש ערר על ההחלטה.

24. יצוין, כי בא-כוחו של העורר לא העלה במסגרת הערר טענת הפליה בין אזולאי לבין העורר על אף ששניהם מואשמים כשותפים לאותם מעשים בדיוק ולמרות שגם לאזולאי עבר משמעותי בתחום עבירות הרכוש, הוא שוחרר לא מכבר ממאסר ותלוי ועומד נגדי מאסר על תנאי חב הפעלה בן 12 חודשים, אם יורשע בעבירות מושא כתב האישום. עניין זה הועלה לראשונה על ידי בית משפט זה במהלך הדיון ותשובתה של ב"כ המשיבה לכך היתה כי קיים הבדל בעוצמת הראיות לעניין האישום הראשון מושא עניינו, בין העורר לבין אזולאי המצדיק את ההבחנה בין שניהם. זאת, בנוסף לכך שהעורר הפר, לכאורה, את תנאי מעצר הבית בהם היה שרוי.

25. אקדים ואומר, כי אלמלא טענת הפגיעה בשוויון, לא הייתי מוצא לנכון להתערב בהחלטת בית המשפט קמא בעניינו של העורר, שכאמור לא יכול היה להיות מודע להחלטה שניתנה בעניין אזולאי שניתנה לאחר החלטתו בעניין העורר. החלטתו של בית המשפט קמא לגבי העורר מצביעה על מארג ראיות נסיבתיות העומד במבחנים שנקבעו בשורה ארוכה של החלטות שניתנו על ידי בית המשפט העליון לאורך השנים והמבסס תשתית ראייתית לכאורית מוצקה נגדו. ראו למשל בש"פ 1238/06 **אזערי נ' מדינת ישראל** (15.2.06); בש"פ 8553/13 **עבדל קאדר נ' מדינת ישראל** (1.1.14) ורבים אחרים.

26. זאת ועוד, בפסיקה קיימות גישות שונות בשאלה האם על בית המשפט להעלות מיוזמתו תרחיש אלטרנטיבי קונקרטי ביחס לראיות הנסיבתיות, שעה שהנאשם עצמו אינו מעלה תרחיש זה בחקירתו. ראו: בש"פ 3484/14 **מדינת ישראל נ' חיימוב** (22.5.14), ולעומתו ההחלטה בבש"פ 1800/08 שאוזכרה לעיל; וכן בש"פ 8311/13 **אברמוב נ' מדינת ישראל** (19.12.2013). יחד עם זאת, גם אם ניתן לבחון תרחישים תיאורטיים חלופיים, אינני סבור כי ההגנה הציגה תרחיש ממשי כזה בהתייחס למכלול הראיות הנסיבתיות שפורטו בהחלטת בית המשפט קמא. התרחיש החלופי אותו מעלה ב"כ העורר, לפיו הרכב נלקח על ידי אזולאי ללא רשותו של העורר, אך האחרון נמנע מלהעלות אותו מתוך נאמנות חברית לאזולאי, הוא תרחיש שלא ניתן לקבלו. בין היתר, בשל העובדה שממכשיר הטלפון הייעודי המשווין לעורר ונמצא ברכב, בוצעו שיחות גם לאזולאי, בשעות הרלוונטיות לאירוע. קשה להלום שאזולאי יתקשר לעצמו ממכשיר זה ודי בכך כדי להדוף את התרחיש המוצע. בנוסף, אינני סבור כי העובדה שבין שני המכשירים בוצעה שיחה בסמוך לתפיסת הרכב שוללת את האפשרות שהעורר

ואזולאי נסעו שניהם ברכב, שכן ייתכן שאחד מהם ירד מהרכב לפרק זמן קצר לצורך כלשהו והתקשר לחברו שנשאר ברכב.

27. יחד עם זאת, כאמור, לטעמי, המצב שנוצר כעת שבו העורר נעצר עד תום ההליכים, שעה שאזולאי שוחרר בערובה, על סמך התשתית הראייתית שפורטה לעיל, והמשיבה לא עררה על כך, פוגע בעיקרון השוויון בין נאשמים. עקרון זה, לפיו אין מקום להפלות בין שני נאשמים, לעניין מעצר או שחרור, שעה שלא קיים ביניהם הבדל ממשי, הוא עקרון יסודי בתחום המשפט הפלילי. **"כתוצאה מעקרון זה, כאשר מבין נאשמים אחדים באותו סוג עבירה, ובאותה פרשת דברים עצמה - כשאיין להצביע על איזה שהוא שוני של ממש בין מעשי שניהם - אחד מהם מתהלך ומטייל בשוק שעה שחברו עצור וחרותו נשללה הימנו, יש לכך משום אפליה ופגיעה בעקרון השוויון בפני החוק ... לעומת זאת, אם ההבדל או הבדלים בין אנשים שונים הינם רלבנטיים למטרה הנדונה אז תהיה זו אבחנה מותרת ..."** בש"פ 345/89, 650/89 **מסיקה ואח' נ' מדינת ישראל**, פ"ד מג(2) עמ' 23). כאמור, במקרה דנן, גם אם קיים פער מסוים בעוצמת הראיות לכאורה נגד שני הנאשמים, בנסיבות ענייננו, הוא אינו רחב דיו כדי להצדיק הליכה בנתיבים שונים בכל הנוגע לחלופת מעצר. מה גם שאין הבדל של ממש בעברם הפלילי של השניים. עובדת קיומו של מאסר על תנאי חב הפעלה כלפיו אזולאי ושחרורו מן המאסר אך ביום 18.9.14, "מתקזזת" למול העובדה שהעורר דנן היה נתון במעצר בית לילי, במהלך התקופה הרלוונטית לביצוע העבירה. אוסיף ואציין, כי גם אין הבדל ממשי בנתוני המסוכנות של השניים או במהות העבירות המיוחסות להם, שיצדיק אפליה בין שניהם.

סוף דבר

28. לאור האמור, סבורני, כי דין הערר להתקבל, אף כי לא מטעמי ויש מקום להורות על שחרורו של העורר, בתנאים דומים לאלה שבהם שוחרר אזולאי. קרי, מעצר בית מלא בליווי איזוק אלקטרוני, הפקדה כספית משמעותית וחתימה על ערבות אישית וצד ג' של המפקחים, שיאושרו על ידי בית המשפט השלום.

29. לפיכך, מתבקש בית משפט השלום הנכבד, לקבוע בהקדם האפשרי דיון שבו ייקבעו תנאי השחרור וייבחנו המפקחים המוצעים. במידה וימצא בכך צורך, הוא רשאי כמובן להזמין תסקיר מעצר מאת שירות המבחן.

30. **המזכירות** תעביר העתק ההחלטה לצדדים.

31. ב"כ המשיבה תדאג לקבלת תיקי החקירה מלשכתו של מותב זה.

ניתנה היום, י"ב שבט תשע"ה, 01 פברואר 2015, בהעדר הצדדים.